

Beatrice

Facebookopslag

Beatrice Lyng

Kender du Kristiane Elvestad?

Sagen er: Min mor har lige fortalt mig, at jeg har en moster, der hedder Kristiane Elvestad. Hun boede i Søndsvika for 13 år siden, men ingen i familien har talt med hende, siden hun flyttede derfra som 17-årig. Mor sagde, at hun stak af hjemmefra, og derfor har ingen haft kontakt med hende siden. Er der nogen derude, som kender eller kendte hende? Del gerne!

Messenger

Beatrice Lyng

Okay, så har jeg lavet opslaget.

Anine Sofie Bjerkevoll

Nice! Så var det heller ikke sværere, vel?

Beatrice Lyng

Nej, men hvad hvis jeg ikke får svar?

Anine Sofie Bjerkevoll

Jo, men hvad hvis du får svar?
Hvad hvis du faktisk finder hende?

Kristiane

Otte uger før forsvindingen

14.05: *Græd ikke.*

14.12: *Græd ikke.*

14.13: *Græd ikke.*

”Gider du prøve at følge med?” Annika sidder i enden af sofaen med Beatrice på skødet. Jeg forsøger at skubbe tanker væk, men de vender tilbage.

Annika skæver til mig. ”Laver du stadig lister?”

14.17: *Annika skal ikke vide, at du stadig laver lister i hovedet.*

Jeg kigger op. ”Nej.”

Hun ser væk, kysser Beatrice på kinden og lader hende glide ned fra skødet. Beatrice vinker til mig, og jeg vinker forsigtigt tilbage. Hun er den eneste i familien, jeg kan lide, måske fordi hun er den eneste, der kan lide mig. Men sikkert kun til hun bliver ældre og påvirket af Annika. Hun kalder mig Kriskris, og jeg kalder hende Beatis, hvilket altid får hende til at grine. Jeg synker klumpen i halsen, men den gør også ondt nede i maven. Beatrice er den eneste, jeg kan lide, nu, hvor far ikke længere ...

14.25: *Græd ikke.*

14.26: *Fokuser på noget andet.*

Stuen, vi sidder i, er gulmalet. Hele huset er gulmalet. Jeg fatter ikke hvorfor. Gul er en farve, man skal blive glad i låget af, men Annika, som flyder rundt i gult fra morgen til aften, har glemt, hvordan smilebåndet fungerer. Jeg kan ikke påstå, at det at smile er min yndlingsbeskæftigelse for tiden, men i det mindste knirker det ikke, når jeg prøver.

Annika rejser sig og passerer mig på vej ud i køkkenet, men standser så. "Hvad er det?"

"Hvad?" spørger jeg.

"Det der." Hun griber min hånd, og det kan ikke betale sig at gøre modstand, når hun har bestemt sig.

"Neglelak," svarer jeg.

"Sort neglelak?" siger hun. Eller hun *hvæser* det.

"Er det ikke lige meget? Det er bare en farve."

Annika slipper min hånd, som om den er ulækker. "Du ved godt, hvad mor synes om den slags, og det vil bare ..."

Dørklokken kimer. En, to, tre gange. Der er ingen andre end mor, som ringer på tre gange. Eller måske er der det, men mor gør det, fordi hun *skal*, for ellers vil der, ifølge hende, med garanti ske noget forfærdeligt, livsfarligt og katastrofalt. Ja, det hele på en gang.

Annika sukker. Hun er 10 år ældre end mig, så jeg har svært ved at se hende som en søster. Og det bliver kun sværere af, at hun opfører sig mere som en mor over for mig, end mor gør. Heldigvis – eller det er måske ikke heldigt – ligner jeg mor mere. Vi har det samme lange hår, som ikke vil krølle, lige meget hvilke midler man bruger. Mor har altid håret i en fletning, mens jeg bruger mit som gardin. Vi har den samme skønhedsplet på kinden, eller det vil sige, det *havde* vi, indtil mor fik sin fjernet for to år siden.

Jeg kan sidde her og se mor give Annika et langt og intenst kram. Hun er iført en lang, lilla kjole med mønster i hundredvis af farver og et matchende sjal. Sådan er min mor. En, som tager til begravelse klædt som en regnbue og

tror, at sort er tegn på djævelen. Jeg ville ønske, at jeg ikke mente det bogstaveligt. Samtidig lader jeg, som om det at skrive lister for hvert eneste minut af dagen er helt normalt.

Annika holder mor i hånden, mens de kommer ind i stuen. Mor ser på mig med antydningen af et smil og sætter sig så over for sofaen. Hendes blonde hår er flettet bagud, og lyset danner en glorie omkring hendes hoved. En falsk glorie. Annika giver hende en kop te.

”Det var en fin begravelse, var det ikke?” siger mor og klamrer sig til tekoppen.

Annika nikker. ”Meget fin.”

”Og sikke en smuk tale, du holdt, Annika, meget smuk. Jeg skulle selv have holdt en, det burde jeg sikkert, men ... men ...”

Annika når lige nøjagtig at afværge, at mors tekop ryger på gulvet.

”Det er helt okay,” siger Annika. ”Vi forstår det så godt. Og far havde også forstået det, han vidste jo godt, at du ikke kan lide at tale i forsamlinger.”

Mor trækker vejret dybt nogle gange og nikker. Så tager hun sig sammen og får fat i tekoppen igen. ”Ja, selvfølgelig.”

Alene ordet *far* får mit hjerte til at krølle sig sammen.

Mor tror, at det, som skete med far, er min skyld. Det er derfor, hun lægger afstand til mig. Ifølge hende er jeg blevet besat af noget overnaturligt. Det var min skyld, at vores hus brændte ned, da jeg var fire. Det var min skyld, at hun mistede sit arbejde. Og det var min skyld, at moster Vivvi fik kræft. Hvis der sker noget dårligt, er det Kristianes skyld, det er mors uskrevne regel. Men det var mors egen fortjeneste, at moster Vivvi overlevede, fordi hun havde bedt for hende hver dag og udført renselsesritualer eller sådan noget. Men det er derfor, mor ikke vil bo sammen med mig længere. Hendes ord giver mig en bitter smag i

munden. *Der er ikke plads til dig her.* Jeg spurgte aldrig hvorfor. Det er tre måneder siden. Far var allerede flyttet fra hende, men det virker, som om alle har glemte det nu. Vores hus er solgt. Annika var flyttet flere år forinden til det her alt for gule hus. Jeg savner ikke huset, jeg savner bare fars kaffe, som altid duftede fra tre minutter over otte. Fjorten minutter efter tog han brusebad i fire minutter, og præcis fem minutter efter han var færdig, bankede han på min dør.

”Kristiane?”

Jeg har lyst til at kaste op.

14.32: Hold op med at tænke.

”Kristiane?” Annika ser på mig. ”Mere te?”

Jeg ryster på hovedet, rømmer mig og hopper ud i det, jeg har frygtet. ”Mor, kan jeg låne 500 kroner?”

Hun kigger op, men ser mig ikke i øjnene. ”Du har lånt en del penge på det sidste.”

”Jeg søger arbejde, men ...”

”Sendte du en mail til Andreas på Salt & Salg.”

”Ja.”

Hendes blik vandrer ud ad vinduet. ”Hvad svarede han?”

Sandheden har klæbet sig fast til min tunge. ”Det ved jeg ikke endnu. Jeg tror, jeg har en chance.”

”Godt.”

Hun tager pungen op og lægger fem krøllede hundred-kronesedler på bordet. Jeg er nødt til at rejse mig og bøje mig frem for at få fat i sedlerne. Det er der, hun ser dem. Mine sorte negle. Mor trækker sig bagud med et ryk, så tekoppen og alt indholdet havner i skødet. Annika skynder sig over til hende og redder koppen fra at blive smadret mod gulvet. Mor begynder at ryste på hovedet og mumler usammenhængende ord.